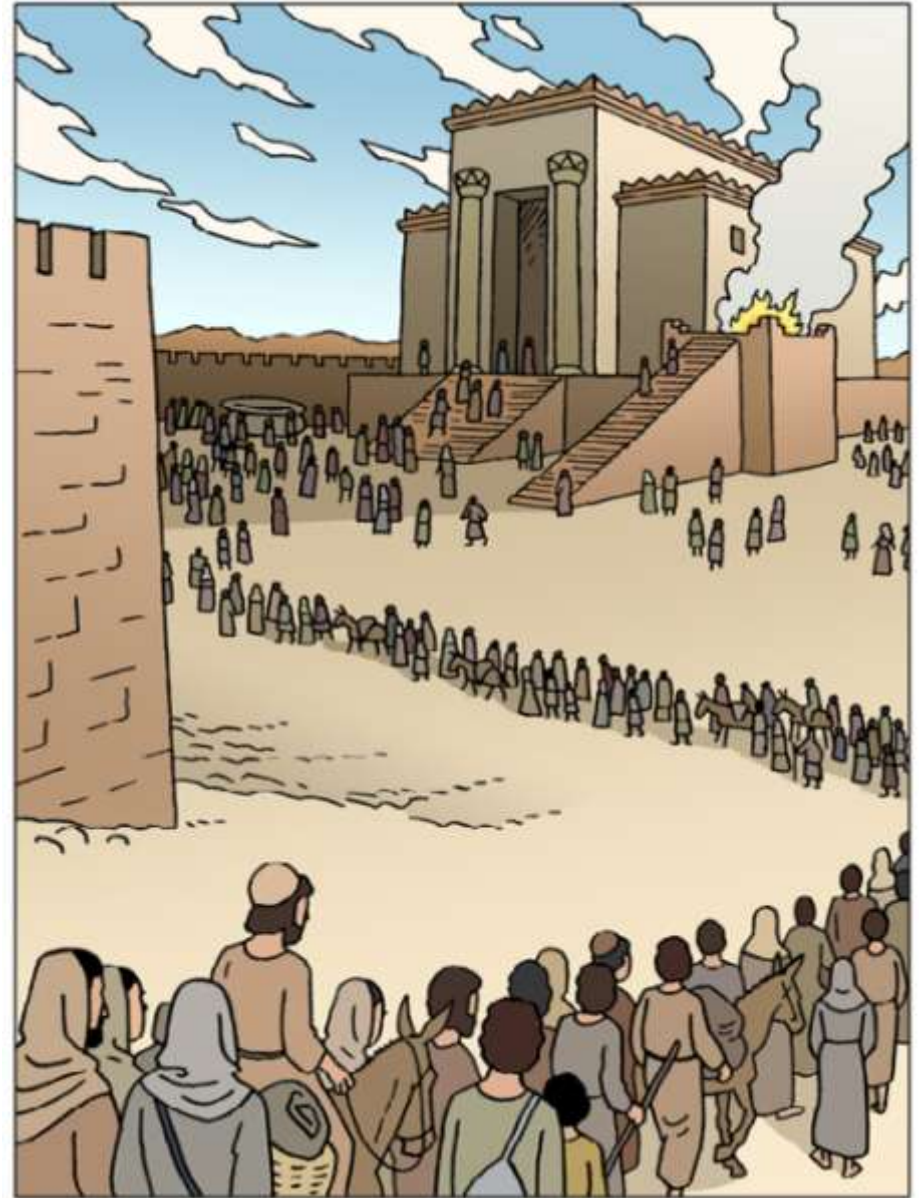

ETS DIGNE DE LLOANÇA, DÉU MEU, A SIÓ

Ets digne de lloança, Déu meu, a Sió:
Ets digne que et complim les prometes.
A tu, que escoltes les pregàries,
Acuden tots els vivents.
Les nostres culpes ens aclaparen,
Però tu ens perdones les faltes.

Feliç aquell que escull i fas venir
Perquè visqui en els teus atris.
Ens saciarem dels béns de casa teva,
Dels dons sagrats del teu temple.

ETS DIGNE DE LLOANÇA, DÉU MEU, A SIÓ

Amb prodigis de bondat ens respons.

Déu, salvador nostre:

ets l'esperança de tota la terra

i dels mars més llunyans.

Amb la teva força plantes les muntanyes, cenyit de poder:

apaivagues el bramul de la mar,

el bramul de les onades i els avalots dels pobles.

Els que viuen als extrems de la terra

s'esglaien de veure els teus prodigis:

les portes de l'aurora i del crepuscle,

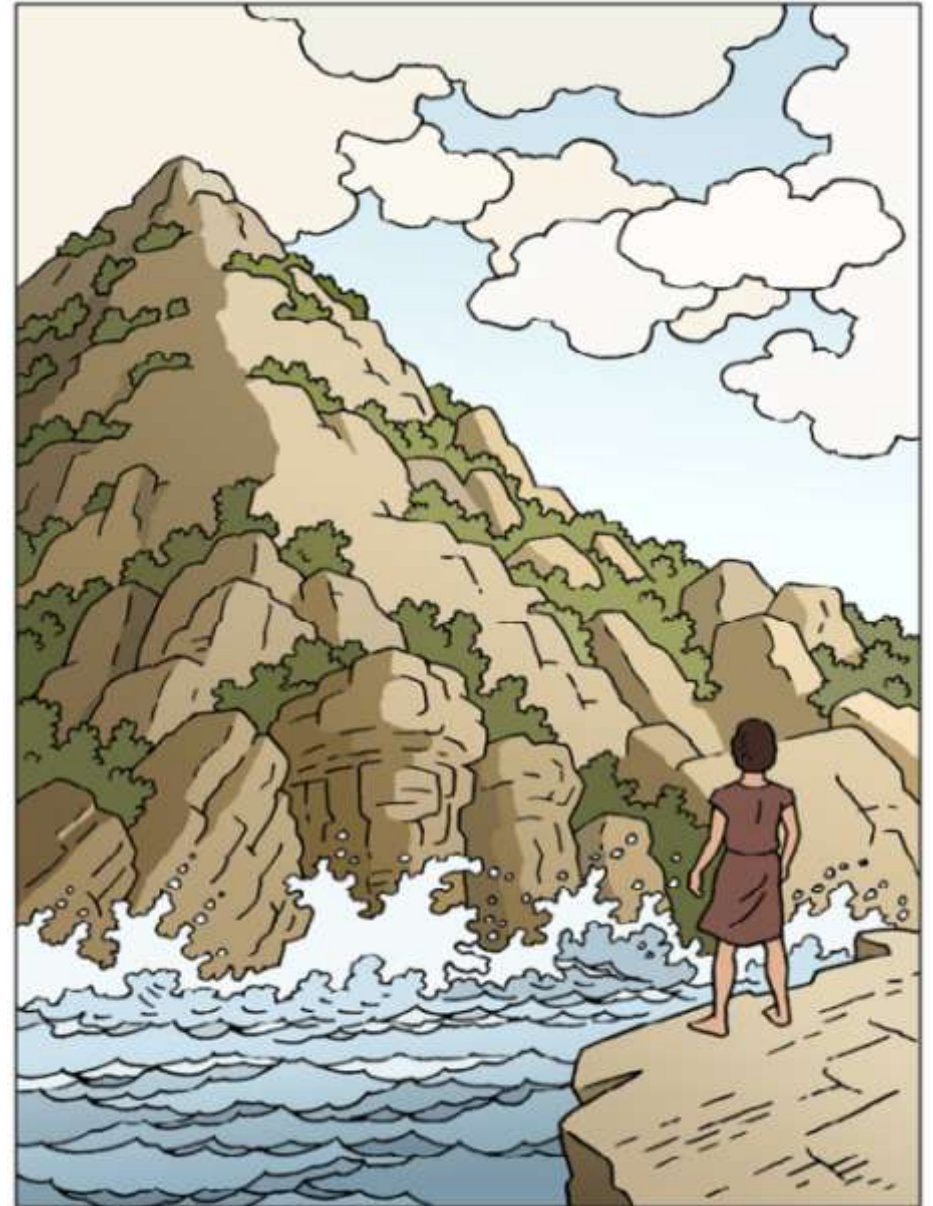
les omplés de goig.

Vetlles per la terra i la regues,

l'enriqueixes a mans plenes.

El rierol de Déu desborda d'aigua:

així prepares els sembrats.

ETS DIGNE DE LLOANÇA, DÉU MEU, A SIÓ

Prepares la terra
amarant els seus solcs,
desfent-ne els terrossos,
ablanint-la amb els xàfecs
i beneint el que hi germina.

Corones l'anyada amb l'abundor que cau del cel,
arreu on passes regalima l'abundància.

Regalimen les pastures de l'estepa,
s'engalinen d'alegria els turons.
Les prades es vesteixen de ramats,
les valls es cobreixen de blat.
Tot crida de joia, tot canta.

